

קטן, וכל דבריו הם לפי שעה, כף הוא לפי שעה. אבל בתשובה ובבקשה ומעשים טובים ובדמעות רבות, הוא קדוש גדול ועליון על כל העולם, מזהיר אורו, ומקמט קדשתו לאדם לעשות רצונו.

אמר ה'. לעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להתעורר ולהשיב מבשן כל אותם שהרגום חיות השדה ואכלו אותם. משום שיש בעולם (אף באן מלך הבשן) מקום מושב של כל חיות גדולות והרים רמים וגדולים ונסתרים אלו באלו, וערד המדבר התקיף שם, הוא עוג, (ב"י) ערודי המדבר הזה, ומצוי שם פחו, משום שהיה מלך הבשן, שכל מלכי העולם לא יכלו לערף נגדו קרב בגלל חזק הבשן, ובא משה וערף נגדו קרב. סיחון - סיח במדבר הזה סיחון, ובטחון מואב היה עליו, (במדבר כא) כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. בא וראה, בשעה שהחריבו ישראל עיר סיחון, העבר פרוז במלכות השמים: התפנסו גברים ששולטים על שאר עמים, ותראו איך מלכות האמרי תחרב במלכות.

באותה שעה כל אותם שליטים שהיו ממנים על שבעה עממים התפנסו, ורצו להחזיר מלכות לישנה. כיון שראו עצמת משה, חזרו לאחור. זהו שכתוב (שם) על כן יאמרו המשלים באו חשבון. אותם שליטים הממנים עליהם שהתפנסו ואמרו באו חשבון, מי הוא זה שהחריבה? תבנה ותפונן כבתחלה, ותחזר מלכות לישנה.

אינון שלטונין ממנן עליהו דאתפנשו, והווי אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דחריב לה. תבנה ותפונן כדפקדמיתא, ותהדר מלכו ליושנה.

דאיהו כהן. כפום רברבנו דיליה, דכל עלמין מליא יקריה, הכי הוא. מלוי בר נש זעיר, וכל מלוי אינון לפום שעתא, הכי הוא לפום שעתא. אבל בתיובתא, ובעותא, ובעובדין טבין, ובדמעין סגיאיין, איהו קדישא רב ועלאה על כל עלמא, אזהיר נהוריה, וקמיט קדושתיה, לגביה דבר נש, למעבד רעותיה. אמר יי, לזמנא דאתי, זמין קדשא בריך הוא לאתערא ולאכתבא מבשן, כל אינון דקטלו לון חיות ברא ואכלו לון. בגין דאית בעלמא (ס"א אוף הקא מלך הבשן) אתר מותבא, דכל חיון רברבן, וטורין רמאין וסגיאיין, וטמירין אלין באלין. וערוד מדברא תקיפא תמן, איהו עוג (ב"י) ערודי דמדברא הוה, ושכיח תמן תוקפא דיליה, בגין דהוה מלך הבשן, דכל מלכי עלמא, לא יכלין לאגחא קרבא ביה, בגין תוקפא דבשן. ואתא משה, ואגח ביה קרבא.

סיחון: סיחא דמדברא הוה סיחון. ורחצנו דמואב עליה הוה. כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. תא חזי, בשעתא דחריבו ישראל קרתא דסיחון, פרוזא אתעבר במלכו דשמיא, אתפנשו גברין שלטנין על שאר עמין, ותחמוז מלכו דאמוראה היף אתחרב במלכו.

בהחיא שעתא, כל אינון שלטנין דהוו ממנן על שבוע עממין אתפנשו, ובעו לאהדרא מלכו ליושנה. כיון דחמו תקפא דמשה, אהדרו לאחורא. הדין הוא דכתיב, (במדבר כא) על כן יאמרו המשלים באו חשבון,

אינון שלטונין ממנן עליהו דאתפנשו, והווי אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דחריב לה. תבנה ותפונן כדפקדמיתא, ותהדר מלכו ליושנה.